

երկայնքին և բարձրութեան խորանարդ ծաւալովը միահաղոյն կ'պարագրուի նայուածքիդ մէջ, ամբողջ իր շքեղ և պայծառ գեղեցկութեամբը: Որչափ յանդուգն է եղած այս մասին ճարտարապետին յղացումը, նոյնքան յաջողակ է եղած անոր գործադրութիւնը, մեծ ճարտարութեամբ կիրարկուելով երկաթացանց չաղախի (*Béton armé*) մեթոտը որով, ամբողջովին, ամուր պնդութեամբ հիւսուած և կազմուած են գլմբէթը, սաւաստաղը, կամարները և սիւները: Պատերուն որմատակը (*soubassement*), գետինէն մինչև մէկուկէս մեթրաչափ վեր, ծածկուած են մասամբ արեւելեան դեղնագոյն և մասամբ Պէլճիգական կարմրագոյն մարմարիոնով Աւելի վերով, 3, 20 մէթր բարձրութեան վրայ, ամբողջ տաճարին մէջքին, մեծ դրան երկու կողմէն մինչև խորանին կողքը ազուցուած է 45 սանթիմ լայնքով խճանկար գօտի մը, գորշ՝ սպիտակ և ոսկի գոյներու խառնումով թռչունի և օղակաձևերու հիմնականներով (*motive*) զարդարուն: Պատերուն բովանդակ մնացեալ մասը ծածկուած է յարմարածոյ (*factice*) կոչուած աւազագոյն ծեփի հաստուածաձևումներով: Սիւները միայն, որոնք, վերնաստան ներքեւի երկուքով, 18 են, թուի կրանիթի նմանագործութեամբ են ծեփուած: Բացի գմբէթին ութ պատուհաններէն, Հիւսիւսային և Հարաւային երեսներուն վրայ եւս կայ կան իրարու յարակցուած երեքական մեծ պատուհաններ, որոնց ապակիները եւս հայկական ամէնասիրուն զարդակերպերով երփնանկարուած են: Գմբէթին և այս պատուհաններուն, ինչպէս և բոլոր դուռներուն շուրջն ու բոլորը կան ցցունագարդ դրուագումներ մերթ սիւնաձեւ, մերթ հիւսուածակերպ, յաճախ սերեւանման և ծաղկազեղ, միշտ հայկական ոճով և ոգւով:

Խ Ո Ր Ա Ն Ը

Արեւելեան կողմը գրեթէ ամբողջովին զրաւուած է խորանով, որ միակ է, ըստ հին հայկական սովորութեան: Սեղանը, որ կանգնած է մարմարիոնեայ բեմին կեդրոնը, նոյնպէս մարմարեայ է համակ, կուրծքովը, աստիճաններովը և երկկողմի բազրիքներովը. բայց բուն խաչկալը, ամպնովանի ծածկոյթը որ կ'կանգնի չորս սիւներու վրայ, ինչպէս և այս